

Waken De eerste keer

Op de kaart was de straat makkelijk te vinden, in het donker viel dat vies tegen. Een beetje aan de late kant kwam ik aanhollen. De broer van mevrouw vond mijn verontschuldigen zwaar overdreven en ging een kopje thee zetten. De kennismaking met mevrouw zelf ging een beetje stug. Niet goed voor de zenuwen. Na een half uurtje gezellig kletsen, verdween broerlief naar zijn eigen huis.

Natuurlijk kan een erg ziek iemand het niet altijd opbrengen vriendelijk en beleefd te zijn, maar door de zenuwen was ik dat even vergeten. "Je bent een slordig tiep", was haar besliste oordeel. "Dat klopt wel, geloof ik, inderdaad", gaf ik bedremmeld toe. Maar even laten werd ik kwaad. Op haar om haar snelle oordeel en op mezelf omdat ik me daar wat van aantrok. Mocht ze alsjeblieft mopperig zijn? Ze was jonger dan ik en lag daar terminaal te zijn met kanker in haar longen. De zenuwen verdwenen en het gemopper werd ook iets minder. De stugge toon bleef wel, tot ver in de nacht. Ik moest me maar terugtrekken in het logeerkamertje, anders werd ze onrustig.

Maar een paar uur later mocht ik op een krukje bij haar bed komen zitten luisteren naar een cd, met pianomuziek van Chopin. Die muziek ken ik redelijk goed en zo kregen we toch een soort contact. En kon ik me echt ontspannen.

Wel kreeg ik het steeds kouder. Ik had een dekentje en sloffen meegenomen, maar moest rondjes draaien in het kamertje van twee-bij-drie om me een beetje op temperatuur te houden. Mevrouw had daarentegen een koud washandje nodig omdat ze het zo heet had....

Ik vond het 's ochtends moeilijk haar alleen te laten. En gek genoeg voelde dat als een overwinning, voor ons allebei.

**"JE BENT EEN
SLORDIG TIEP", WAS
HAAR BESLISTE OORDEEL.
"DAT KLOPT WEL,
GELOOF IK, INDERDAAD",
GAF IK BEDREMMELED TOE.**

een vrijwilliger

